

„Словашки пѣсни“), най-новата му пантомима „Никотина“ (1929) и др. По случай 60 годишнината отъ рождението на Н. сж издадени: „Сборникъ за 60 годишнината отъ раждането на В. Новакъ“ (Умелецки беседа—1931) и „Паметна книга за Новакъ“ (1932).

Нова (модерна) музика. — Проблемътъ за новата музика съществува отъ началото на този вѣкъ; нейната същностъ се състои въ това, че първичнитѣ музикални елементи: мелодия, ритъмъ и хармония, и вторичнитѣ — динамика, агогика и колоритъ, служатъ за изграждане на единъ новъ тоновъ езикъ, който е отражение на съвременността. Мелодия и хармония при Н. м., като се освобождаватъ отъ законитѣ на тоналната логика, ставатъ нетонални или политонални—вследствие на което и фразата става безкаденцова.

Новелета — novellette — се наричатъ клавирни композиции, въ свободна форма — съ много теми. За пръвъ пътъ името Н-та е употребилъ Шуманъ—за клавирнитѣ творби на своя ор. 21.

Новеръ, Жанъ Жоржъ — Noverre, Jean Georges — прочутъ майсторъ на танцовото изкуство, род. 29 апр. 1727 въ Парижъ, умр. 19 ноем. 1810 въ Сенъ Жерменъ при Парижъ, балетмайсторъ на „Комическата опера“, после такъвъ въ Лондонъ, Виена, Милано, и на „Голѣмата опера“. Н. има заслугата, че чрезъ въвеждане на драматични елементи въ балета-пантомима — съдействува за процъвтването на соловия и груповия танцъ (ансамбловъ балетъ). Писалъ: „Писма върху танца и балета“ (1760), „Наблюдения върху постройката на една нова оперна зала“ (1781).

Нововиейски, Феликсъ — Nowowiejski, Felix — даровитъ полски компонистъ, род. 7 февр. 1877 въ Вартенбургъ, училъ въ Щерновата консерватория въ Берлинъ, въ Института за църковна музика въ Регенсбургъ и при Белерманъ и Брухъ въ Берлинъ; следъ като живѣе петъ години тамъ, като частенъ учителъ и хоровъ диригентъ, 1909—1913 е диригентъ на Музикалното дружество въ Краковъ, после — диригентъ на Симфоничнитѣ кон-

церти въ Варшава, а 1920—27 — преподавателъ по органъ въ консерваторията въ Познанъ. Творби: една симфония, една увертюра и „Фрагменти“ за оркестръ, три оратории: „Quo vadis“ (по Хенрикъ Сенкевичъ) „Beatum scelus“ и „Видението на Св. Катерина“ — за соли, хоръ и оркестръ, оперитѣ: „Зигмундовитѣ камбани“, „Саксонски пжтникъ“, единъ балетъ-пантомима „Висока татра“ въ 3 акта, единъ балетъ „Полска сватба“, две сонати за органъ, църковна хорова музика, между която петъ Missa pacis за смѣсенъ хоръ и оркестръ или органъ, „Куявякъ“ — за смѣсенъ хоръ и оркестръ и др. Н. е отличенъ съ нѣколко премии за композиция: „Бетховенъ-Падеревски“, по два пжти съ държавната и берлинската „Майерберова“, както и съ международната „Чикагска“.

Новоромантика, (гл. романтика).

Новотни, Ярославъ — Novotni, Jaroslav — чешки компонистъ, род. 1886 въ Ичина, умр. 1918 на Уралъ, ученикъ на В. Новакъ, билъ учителъ по музика и диригентъ въ Прага. Въ композициитѣ си е отразилъ склоностъ къмъ атоналностъ, състоящи се отъ: нѣколко цикъла пѣсни, сонати за пиано, струненъ квартетъ и хорове.

Нойбауеръ, Францъ Кристофъ — Neubauer, Franz Christoph — виртуозъ-цигуларъ и плодовитъ компонистъ, род. 1760 въ Хорцинъ — Чехия, умр. 17 окт. 1795 въ Бюкебургъ, княжески Вайлбургски капелмайсторъ, после дворцовъ компонистъ и капелмайсторъ въ Бюкебургъ, дето умира 34 годишенъ, поради авантюристиченъ и крайно нердовенъ животъ. Творби: 12 симфонии, клавирни, флейтови и челонови концерти, цигулкови сонати, 10 струнни квартета, триа и дуети.

Нойкомъ, Зигизмундъ — Neukomm, Sigismund — извънредно плодовитъ компонистъ, род. 10 юли 1778 въ Салцбургъ, умр. 3 апр. 1858 въ Парижъ, ученикъ на Михаилъ Хайднъ въ Салцбургъ и Йозефъ Хайднъ въ Виена; 15-годишенъ, е билъ придворенъ органицъ, а 18-годишенъ — корепетиторъ въ операта. Компониралъ единъ голѣмъ брой църковни творби, 1808 бива избранъ за членъ